povahy nelze účinnost jeho vztáhnouti ke dni, kdy ještě nebyl u úřadu učiněn návrh na zrušení členství. Námitku tuto dlužno uznati důvodnou.

Podle 1. odst. § 108 živn. řádu majitelé živnostenských podniků, které se provozují po továrensku, mají právo přistoupiti za členy toho společenstva, k němuž patří živnost, kterou provozuje podnik po továrensku, avšak toto právo je vázáno tím, že příslušné společenstvo k tomu svolí. Právě proto, že je třeba svolení společenstva, nenastává členství ve společenstvu tím okamžikem, kdy majitel podniku po továrensku provozovaného projeví vůli přistoupiti ke společenstvu za dobrovolného člena, nýbrž členství takového dobrovolného člena vzniká teprve tím okamžikem, kdy společenstvo projevilo souhlas s přistoupením majitele živnostenského podniku po továrensku provozovaného. Toto členství trvá dotud, dokud nebylo podle 2. odst. § 108 zrušeno obapolnou dohodou majitele živnostenského podniku po továrensku provozovaného a příslušného společenstva. Nezávisí tedy ani doba trvání dobrovolného členství jen na vůli dobrovolného člena samého, nýbrž k rozvázání dobrovolného členství je třeba souhlasu společenstva a trvá proto dobrovolné členství do té doby, kdy společenstvo projeví souhlas s jeho zrušením. Nedojde-li k dohodě, může jak dobrovolný člen, tak společenstvo učiniti návrh na zrušení dobrovolného členství u živnostenského úřadu, jenž o tomto návrhu rozhodne, vyslechna obě strany. Nezaniká tedy trvání dobrovolného členství ve společenstvu pouhým projevem vůle dobrovolného člena. Ježto jak dobrovolný člen, tak společenstvo může učiniti návrh na zrušení dobrovolného členství, znamená to, že dobrovolné členství ve společenstvu trvá, dokud úřad nevydá rozhodnutí o učiněném návrhu. Takové rozhodnutí, jež nahrazuje obapolný souhlas, nemůže jeviti právní účinky přede dnem svého vydání, má povahu aktu konstitutivního a nikoli — jak mylně předpokládá žal. úřad — aktu deklaratorního.

Je-li však výrok úřadu o zrušení členství na základě ustanovení 2. odst. § 108 živn. řádu aktem konstitutivním, odporuje zákonu, aby úřad zrušení členství ve společenstvu vztáhl ke dni, kdy firma Bratří Š. ohlásila gremiu, že nechce býti dále členem gremia, neboť konstitutivní akty nemohou jeviti právní účinky přede dnem, kdy byly vydány. Odporuje tedy zákonu výrok žal. úřadu, že členství firmy Bratří Š. ve stěžujícím si gremiu přestalo dnem 30. června 1931, a dlužno napadnuté rozhodnutí po této stránce zrušiti podle § 7 zák. o ss. V ostatním svém obsahu zůstává nař. rozhodnutí v platnosti, ježto nebylo stížností vzato v odpor.

Č. 12.301.

Vodní právo (Slovensko). — Řízení správní: I. V zák. čl. XXIII:1885 není normy, která by otázku povinnosti vlastníka silničního nebo železničního tělesa v příčině propustků v tělese tom zřízených vyhrazovala zvláštnímu řízení, oddělenému od řízení, v jehož průběhu spor takový vzešel. — II. Povinnost uložená vlastníku silničního, resp. železničního tělesa v § 51 zák. čl. XXIII:1885 nestíhá jej jen tehdy, jestliže k přestavbě mostu nebo propustku došlo z jeho podnětu nebo v jeho zájmu.

(Nález z 26. února 1936 č. 11.060/36.)

Věc: Vodní družstvo v Jablonici proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 15. listopadu 1932 o úpravě potoka a odvodnění pozemků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Stěžujícímu si družstvu bylo I. stolicí na základě § 25 všeob. min. nař. č. 45.689/1885 o provádění vod. zák. po místním šetření provedeném dne 2. března 1928 dáno dočasné stavební povolení z 30. dubna 1928 k provedení úpravy potoka Hodonínského a odvodnění pozemků v obci Jablonici, mezi jiným za té podmínky, že přestavbu silničního mostu na příjezdné silnici v km 0.277 a železničního propustku v km 0.518 trati Jablonica—Brezová a v km 0.412 úpravy potoka Hodonínského provede vodní družstvo prozatím až do konečného rozhodnutí o úhradě stavebního nákladu na vlastní útraty. Toto dočasné povolení mělo pozbýti platnosti vydáním povolovací listiny.

Na základě § 168 zák. čl. XXIII:1885 vydala pak I. stolice témuž družstvu výměrem z 21. srpna 1930 povolení k provedení zmíněných prací a zároveň mimo jiné vyslovila, že československé státní dráhy jako provozní správa slovenské místní dráhy jsou na základě § 51 zák. čl. XXIII:1885 povinny stěž. si družstvu nahraditi celkový skutečný náklad spojený s přestavbou zmíněného železničního propustku a jednu třetinu skutečného stavebního nákladu spojeného s přestavbou řečeného propustku v příjezdné silnici a dále převzíti udržování a opravy uvedeného propustku železničního.

K odvolání ředitelství státních drah v Bratislavě žal. úřad nař. rozhodnutím výměr I. stolice zrušil, pokud tato uložila správě železniční povinnosti shora vymezené, a stanovil další podmínku v příčině ukládání materiálu při provádění prací, což však pro tento spor nemá významu.

Nař. rozhodnutí, pokud je předmětem stížnosti, opírá se v podstatě o tři různé důvody: 1. O důvod procesního rázu, že vodoprávní úřad u příležitosti a v rámci projednávání regulačního a melioračního projektu družstva řešil otázku povinnosti železničního podniku podle § 51 v. z., již však po názoru žal. úřadu lze řešiti jen samostatně v řízení zvláštním, jen na tuto otázku omezeném. 2. O důvod povahy věcné, založený na tom, že nejsou tu dány předpoklady § 51 v. z., ježto přestavba sporných propustků se stala v zájmu družstva a nikoliv z podnětu a ve výlučném zájmu železničního podniku. 3. O další důvod povahy věcné, že nebyla a v důsledku dokončeného již provedení projektu družstevního ani nemůže býti prokázána nedostatečnost sporných propustků za vodních poměrů existujících před realisací tohoto regulačního a melioračního projektu, kdežto uložení povinnosti vlastníku komunikace podle § 51 v. z. jest podmíněno zjištěním nedostatečnosti těchto propustků.

Stížnost obrací se proti všem právě uvedeným důvodům nař. rozhodnutí.

Nss neměl příčiny zkoumati, zdali žal. úřad snad nevybočil z mezí instančního odvolání, neboť v tomto směru neobsahuje stížnost žádné

námitky. Zkoumaje nař. rozhodnutí v mezích stížnosti uvažoval soud následovně:

Ad 1. Právní názor, na němž tento důvod je založen, shledal soud nesprávným, ježto ani v § 51 ani v jiném předpise uh. vod. zák. není obsažena norma, která by otázku povinnosti vlastníka silničního nebo železničního tělesa v příčině propustků v tělese tom zřízených vyhrazovala nějakému zvláštnímu řízení, oddělenému od řízení, v němž otázka tato stala se spornou. Z povahy věci naopak plyne, že — nevzešel-li spor zcela samostatně — je její incidentní řešení v rámci řízení, v jehož průběhu spor takový vzešel, s hlediska procesní ekonomie účelným, ne-li přímo nutným.

Ad 2. Důvod tento shledal soud nezákonným, ježto z předpisu § 51 v. z. nelze vyčísti, že by povinnost vlastníku silničního, resp. železničního tělesa tu uložená stíhala jej toliko tehdy, jestliže k přestavbě mostu neb propustku v silničním, resp. železničním tělese došlo z jeho podnětu nebo v jeho zájmu.

Ad 3. Stížnost, popírajíc, že nedostatečnost zmíněných propustků nebyla a ani již nemohla býti prokázána, namítá, že tento důvod nař. rozhodnutí je v rozporu s posudkem slyšeného znalce, aniž žal. úřad vysvětlil, z jakého důvodu a na jakém podkladě se od tohoto znaleckého posudku odchýlil.

Ani této námitce nelze upříti důvodnosti.

Úřední znalec při místním šetření dne 2. března 1928 podal odůvodněný posudek v ten smysl, že dosavadní železniční propustek, jakož i propustek silniční nemůže stačiti pro odvedení velkých vod za dosavadních poměrů odtokových. K odvolání zúčastněné strany, v němž se tato věcně zabývala důvody výměru I. stolice, založeného na znaleckém posudku právě zmíněném, vyžádal si žal. úřad dobrozdání oddělení 35 zem. úřadu, jež, probravši jednotlivé námitky odvolání, doporučilo zamítnutí odvolání ve směrech, o nichž je řeč.

Oba zmíněné znalecké posudky zabývají se otázkou, zda dřívější propustky, o něž jde, byly za daných přirozených odtokových poměrů dostatečné, a oba zodpověděly tuto otázku záporně. Z toho je také zřejmo, že oba znalecké posudky pokládaly za prokazatelno, že dřívější propustky byly nedostatečné. Když tedy žal. úřad, maje před sebou znalecké posudky, podle jejichž obsahu nedostatečnost dřívějších propustků je netoliko prokazatelna, nýbrž i prokázána, vycházel z předpokladu, že nedostatečnost propustků těch prokázána není a ani se prokázati nedá, aniž pro tento svůj předpoklad měl ve spisech nějaký podklad, je jeho rozhodnutí v rozporu se spisy, v čemž sluší souhlasně se stížností spatřovati podstatnou vadu řízení.

Za této situace nepadá na váhu, zda žal. úřad důvodně má za to, že povinnost železnice přestavěti dotčený železniční propustek nebyla stanovena v rozhodnutí býv. podžupana v Nitře z 18. prosince 1904 a že ani ze zápisnice o admin. pochůzce z 16. srpna 1900 nedá se nic dovoditi.

Poznamenati jest, že žal. úřad nerozhodoval o otázce, zda zúčastněnou stranu stíhá povinnost podle § 51 cit. v. z. v onom rozsahu stavby,

v kterém ji provedlo stěžující si družstvo, realisujíc svůj projekt úpravní a odvodňovací, a nebylo proto věcí soudu touto otázkou se zabývati.

Z vývodů svrchu podaných je patrno, že nař. rozhodnutí jednak nemá opory v zákoně, jednak trpí podstatnou vadou řízení, pročež bylo je, pokud je stížností vzato v odpor, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.302.

Vodní právo: Posuzování kanalisace podléhá předpisům vodního zákona a vodoprávní kompetenci, vyskytnou-li se při jejím provádění vztahy, na něž sluší použíti předpisů vodního zákona.

(Nález z 26. února 1936 č. 11.072/36.)

Věc: Karel K. v Praze-Vysočanech (adv. Dr. Vlastimil Straka z Prahy) proti rozh. min. zemědělství z 21. prosince 1933 (za žal. úřad vrch. min. komisař Dr. Ludvík Zajíček, za zúč. hlav. město Prahu mag. rada Dr. František Cipra) o zřízení vodoprávní služebnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zem. úřadu v Praze z 2. listopadu 1931 bylo radě hlav. města Prahy uděleno vodoprávní povolení ke stavbě kanalisačního sběrače CCIVa ve Vysočanech od ulice »U Mostárny« k nové spalovací stanici v Praze-Vysočanech, při čemž jako podmínka konsensu bylo mimo jiné stanoveno, že do vybudované kanalisace nesmějí býti vpouštěny žádné splašky domovní ani odpadní vody z podniků průmyslových bez předchozího schválení úřadu vodoprávního, a že vody odváděné zmíněným sběračem do kanalisační sítě a do řeky Vltavy musejí býti nezávadny jak po stránce technické, tak i po stránce mechanické.

Naproti tomu návrhu rady hlav. města Prahy, aby zem. úřad na základě § 28 v. z. vyslovil, že st-l jako majitel pozemku č. 325/2 ve Vysočanech je povinen dovoliti zřízení služebnosti vedení stokového potrubí přes tento pozemek st-lův, nebylo uvedeným výměrem zem. úřadu vyhověno v podstatě s tím odůvodněním, že jde o rozvádění vody v zastavených osadách, a ježto pro území, o které se jedná, byl pravoplatně schválen regulační plán a volná část tohoto území také již je zastavěna, musí území to býti považováno za území zastavěné, takže služebnost podle § 28 lit. b) v. z. nelze uložiti. Byla proto rada hlavního města Prahy odkázána na ustanovení stavebního řádu, resp. na předpis § 365 obč. zákona.

Na odvolání rady hlav. města Prahy zrušilo min. zemědělství v Praze rozhodnutím z 20. února 1932 onu část výměru zem. úřadu z 2. listopadu 1931, kterou bylo odepřeno zříditi služebnost vedení stokového potrubí na pozemku čk. 325/2 ve Vysočanech, a bylo uloženo zem. úřadu, aby o uvedeném požadavku rady hlav. města Prahy znovu rozhodl. Rozhodnutí toto bylo odůvodněno poukazem na to, že § 19 stav. řádu pro hlavní město Prahu ze dne 10. dubna 1886 č. 40 z. z. sice